

Sygn. VUa 44/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2018 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Urszula Sipińska-Sęk

Sędziowie: SSO Magdalena Marczyńska (spr.)

SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku D. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 czerwca 2017r. sygn. IV U 91/17

1. *oddala apelację,*

2. *zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz wnioskodawcy D. M. kwotę 180,00 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.*

Sygn. akt V Ua 44/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 lutego 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. w sprawie Nr (...) odmówił wnioskodawcy D. M. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 13 stycznia 2017 roku do dnia 9 lutego 2017 roku.

Decyzjami z dnia 21 lutego 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.:

- w sprawie Nr (...) odmówił wnioskodawcy D. M. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 10 lutego 2017 roku do dnia 8 marca 2017 roku.

- w sprawie Nr(...) odmówił wnioskodawcy D. M. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

W uzasadnieniu wszystkich ww. decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawca, jako funkcjonariusz służby celnej, nie podlegał ubezpieczeniu chorobowemu do 1 sierpnia 2000 roku do dnia 7 stycznia 2017 roku.

W dniu 14 marca 2017 roku wnioskodawca wniósł odwołanie od powyższych decyzji podnosząc, iż naruszają one zasadę równego traktowania ubezpieczonych.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na odwołania wniósł o ich oddalenie, podnosząc, iż zaskarżone decyzje są prawidłowe.

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2017 roku wydanym w sprawie sygn. akt IV U 91/17 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, że:

- a) przyznał wnioskodawcy D. M. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 13 stycznia 2017 roku do 9 lutego 2017 roku,
- b) przyznał wnioskodawcy D. M. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 10 lutego 2017 roku do 8 marca 2017 roku,
- c) przyznał wnioskodawcy D. M. prawo do ubiegania się o świadczenie rehabilitacyjne, przekazując sprawę Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T. w zakresie ustalenia niezdolności wnioskodawcy do pracy po zakończeniu okresu pobierania zasiłku chorobowego.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

Wnioskodawca D. M. pełnił służbę w (...) od dnia 15 grudnia 2013 roku. W dniu 1 sierpnia 2000 roku został funkcjonariuszem (...). W dniu 8 września 2016 roku wnioskodawca stał się niezdolny do pracy z powodu choroby. Wnioskodawca otrzymywał w okresie niezdolności do pracy wynagrodzenie za czas choroby. Z dniem 7 stycznia 2017 roku wnioskodawca został zwolniony ze (...) na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej o niezdolności do służby. Niezdolność wnioskodawcy trwała w ciągłości od dnia 8 września 2016 roku.

Po tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że odwołanie jest zasadne.

Sąd Rejonowy podkreślił, że w przedmiotowej sprawie wnioskodawca D. M. wniósł o zamianę zaskarżonych decyzji i przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego. Organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do powyższych świadczeń, podnosząc, że wnioskodawca jako funkcjonariusz (...) w okresie od 1 sierpnia 2000 roku do dnia 7 stycznia 2017 roku nie podlegał ubezpieczeniu chorobowemu.

Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa świadczenia pieniężne na warunkach i w wysokości określonych ustawą przysługują osobom objętym ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa określonym w ustawie z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, zwanym dalej „ubezpieczonymi”.

Zgodnie z art. 6 ust. 18 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych funkcjonariusze (...) podlegają obligatoryjnie ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu. Zakres podlegania ubezpieczeniu chorobowemu określa art. 11 powyższej ustawy. Funkcjonariusze (...) nie podlegają mu obligatoryjnie i nie mają także możliwości objęcia tym ubezpieczeniem dobrowolnie. W ocenie Sądu Rejonowego powyższe normy wskazują, że wnioskodawca jako funkcjonariusz (...) nie podlegał ubezpieczeniu chorobowemu ani obligatoryjnie, ani nie mógł zgłosić się do tegoż ubezpieczenia dobrowolnie. Powyższa konstatacja odniesiona do treści art. 1 ustawy zasiłkowej przy zastosowaniu reguł wykładni gramatycznej wskazuje na racjonalność i poprawność twierdzenia organu ubezpieczeniowego. Jednakże, jak podkreślił Sąd Rejonowy, reguły wykładni gramatycznej nie mogą doprowadzić do wniosków sprzecznych z celem danej regulacji prawnej oraz z podstawowymi zasadami porządku prawnego obowiązującymi w Rzeczypospolitej Polskiej.

Bezspornym jest, według Sądu Rejonowego, że zarówno normy ustaw o systemie ubezpieczeń społecznych, o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, jak i ustawy o (...) nie

regulowały sytuacji w której znalazł się wnioskodawca. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na fakt, że D. M. w trakcie służby stał się niezdolny do pracy i niezdolność ta spowodowała zwolnienie go ze (...). Wnioskodawca jako niezdolny do pracy nie miał możliwości podjęcia zatrudnienia skutkującego objęciem go ubezpieczeniem chorobowym po zakończeniu okresu (...).

W ocenie Sądu Rejonowego zaistniała niedopuszczalna luka ustawodawcza. Ustawodawca regulując status funkcjonariuszy (...) pominął wyżej wskazaną sytuację. Według Sądu Rejonowego istotne znaczenie w ocenie sytuacji wnioskodawcy ma art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, który stanowi, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej, art. 32 ust. 1 Konstytucji, zgodnie z którym wszyscy są wobec prawa równi i wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne, wreszcie art. 67 ust. 1 i 2 Konstytucji. Ten ostatni przepis stanowi, że obywatel ma prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę lub inwalidztwo oraz po osiągnięciu wieku emerytalnego; zakres i formy zabezpieczenia społecznego określa ustawa; obywatel pozostający bez pracy nie z własnej woli i nie mający innych środków utrzymania ma prawo do zabezpieczenia społecznego, którego zakres i formy określa ustawa.

Sąd Rejonowy stwierdził, że z powyższych norm wynika, iż istniejące normy prawa ubezpieczeń społecznych oraz normy regulujące stosunek (...) i statusu osób, które z tej służby zostały zwolnione powinny zabezpieczać ich sytuację w razie zaistnienia stanu niezdolności do pracy w sposób nie gorszy, niż jest regulowana sytuacja osób pozostających nie w stosunku służby, a w stosunku pracy. Jak wskazał Sąd Rejonowy powyższe regulacje norm takich jednak nie zawierają, co przy zastosowaniu zasad wykładni gramatycznej prowadzi do wniosków pozostających w rażącej sprzeczności ze wskazanymi normami Konstytucji. Koniecznym jest w takiej sytuacji zastosowanie zasad wykładni celowościowej i w przypadku braku istnienia odpowiedniej regulacji zastosowanie analogiczne takich norm, które regulują te kwestię w stosunku do osób zatrudnionych na podstawie stosunku pracy. Analogiczne zastosowanie tych norm pozwoli na regulację sytuacji wnioskodawcy zgodnie wyżej wskazanymi zasadami konstytucyjnymi. Według Sądu Rejonowego takimi są normy regulujące uprawnienie pracownika do świadczeń z ubezpieczenia chorobowego po ustaniu zatrudnienia tj. art. 6 – 10 i art. 13 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Reasumując Sąd Rejonowy stwierdził, że wnioskodawcy przysługuje prawo do zasiłku chorobowego do czasu zakończenia okresu zasiłkowego, a następnie wnioskodawca będzie mógł się ubiegać o prawo do świadczenia rehabilitacyjnego. W ocenie Sądu Rejonowego nie zachodzą przesłanki negatywne zawarte w art. 13 ustawy zasiłkowej, co skutkuje uznaniem, że wnioskodawca D. M. nabył po ustaniu stosunku służby w (...) prawo do zasiłku chorobowego do końca okres zasiłkowego tj. do dnia 8 marca 2017 roku, co skutkuje bezzasadnością decyzji z dnia 10 lutego 2017 roku i z dnia 21 lutego 2017 roku, dotyczących tego świadczenia i koniecznością ich zmiany. W zakresie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego Sąd Rejonowy uznał, że konieczne jest uprzednie wyczerpanie przez wnioskodawcę trybu postępowania orzeczniczego przed organem ubezpieczeniowym, ponieważ wnioskodawcy przysługuje prawo ubiegania się o to świadczenie, a skuteczność tego prawa jest uzależniona od spełnienia wszystkich przesłanek zawartych w art. 18 ustawy zasiłkowej dlatego też sprawa wnioskodawcy w tym zakresie została przekazana Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik organu rentowego, zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

1) art. 11 ust. 1 i 2 ustawy z 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez jego niezastosowanie i bezzasadne przyjęcie, że z uwagi na zaistniałą lukę ustawodawczą oraz wyrażoną w Konstytucji zasadę równości wobec prawa, jak również prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę, koniecznym jest zastosowanie zasad wykładni celowościowej i zastosowanie w stosunku do wnioskodawcy - funkcjonariusza (...) analogicznie norm, które regulują kwestię ubezpieczenia chorobowego warunkującego nabycie świadczeń z tytułu niezdolności do pracy po ustaniu ubezpieczenia osób zatrudnionych na

podstawie stosunku pracy, podczas gdy przepis ten nie przewiduje ani obowiązkowego ani dobrowolnego podlegania ubezpieczeniu chorobowemu przez funkcjonariuszy (...),

2) art. 1 ust. 1, art. 6 ust. 1 i art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa przez ich niezastosowanie i przyznanie wnioskodawcy, funkcjonariuszowi (...), bez podstawy prawnej i przy zastosowaniu wykładni celowościowej zgodnie z przepisami regulującymi sytuację osób zatrudnionych na podstawie stosunku pracy, prawa do zasiłku chorobowego za okres od 13 stycznia 2017 roku do 8 marca 2017 roku oraz prawa do ubiegania się o świadczenia rehabilitacyjne, podczas gdy wnioskodawca nie ma prawa do tych świadczeń, bowiem jako funkcjonariusz (...) nie był objęty ubezpieczeniem chorobowym określonym w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych.

W uzasadnianiu apelacji organ rentowy wskazał, że argumentacja Sądu Rejonowego pozostaje w rażącej sprzeczności z przepisami bezwzględnie obowiązującymi, które nie mogą być interpretowane dowolnie i szeroko, tym bardziej, że ich treść jest jasna, konkretna i nie wymaga żadnych wykładni interpretacyjnych, których stosowanie (lub niezastosowanie) nie może być uzależnione od woli zarówno organu rentowego, sądu czy też ubezpieczonych, jak również od subiektywnej oceny istniejącego stanu prawnego. Rozumowanie Sądu Rejonowego zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku prowadziłoby do sytuacji nieakceptowalnej społecznie, niezgodnej z istotą systemu ubezpieczeń społecznych i nieuzasadnionej z punktu widzenia osób ubezpieczonych, które regularnie opłacają składki na ubezpieczenie społeczne, tak aby w razie ziszczenia się ryzyka ubezpieczeniowego mieć prawo do świadczeń.

Reasumując pełnomocnik organu rentowych wniósł o zmianę wyroku Sądu Rejonowego i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o jej oddalenie, wskazując, że Sąd Rejonowy prawidłowo dokonał oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wywiódł prawidłowe wnioski.

Pełnomocnik wnioskodawcy wskazał, że nieuprawione jest twierdzenie organu rentowego, iż zaprezentowane w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji stanowisko prowadziłoby do nieakceptowanej społecznie sytuacji, niezgodnej z istotą systemu ubezpieczeń społecznych. To właśnie stanowisko ZUS jest nie do zaakceptowania z uwagi na okoliczność, że wnioskodawca nie miał możliwości opłacania składek na ubezpieczenie chorobowe, a znalazł się w sytuacji, której ustawodawca nie przewidział w swoich systemowych regulacjach. W związku z tym nie powinien być w takim przypadku pokrzywdzony i traktowany w sposób odmienny od pozostałych obywateli. Pełnomocnik wnioskodawcy wskazał, że nadrzędnym aktem prawnym w Polsce jest Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej i wyrok Sądu Rejonowego uwzględnia zasady wyznaczone w art. 67 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Sąd Okręgowy akceptuje tak ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy, jak i jego rozważania prawne.

Organ rentowy wydając odmowne decyzje, zaskarżone przez wnioskodawcę, jak i wnosząc apelację powoływał się na to, że skoro wnioskodawca jako funkcjonariusz celny nie podlegał, bo nie przewidywały tego obowiązujące przepisy, ubezpieczeniu chorobowemu obowiązkowemu lub dobrowolnemu, to nie ma prawa do świadczeń z tego ubezpieczenia. Natomiast wnioskodawca twierdził, że stanowisko ZUS prowadziłoby do nieakceptowanej społecznie sytuacji, niezgodnej z istotą systemu ubezpieczeń społecznych oraz naruszającej zasady wyznaczone w art. 67 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Należało zatem rozważyć, jak należy interpretować przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a w konsekwencji ustawy o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa i czy

wnioskodawca, jako podlegający uprzednio pragmatyce służbowej w postaci ustawy o (...) ma być pozbawiony prawa do zabezpieczenia społecznego z tytułu niezdolności do pracy po zwolnieniu ze służby, jeśli zabezpieczenie to przewidziane jest dla obywateli w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r. poz. 1368, dalej ustawa zasiłkowa), zasiłek chorobowy przysługuje osobom objętym ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa określonym w ustawie z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1778). Z przepisów art. 6 ust. 1 pkt 18a oraz z art. 12 ust. 1 tej ostatniej ustawy, zwanej dalej ustawą systemową, w brzmieniu obowiązującym w okresie spornym (i do dnia 31 grudnia 2017 roku) wynika, że funkcjonariusze (...) podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu. Natomiast funkcjonariusze ci nie zostali wymienieni w art. 11 ust. 1 i 2 ustawy systemowej ani jako obowiązkowo, ani jako dobrowolnie (na swój wniosek) podlegający ubezpieczeniu chorobowemu. Było to konsekwencją brzmienia art. 152 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o (...), zgodnie z którym w przypadku urlopu lub choroby funkcjonariusz otrzymuje uposażenie i inne świadczenia pieniężne należne na zajmowanym stanowisku służbowym. Stosownie zaś do ust. 2 i 3 tego artykułu, przepis ust. 1 stosuje się także w razie niemożności wykonywania służby z innych przyczyn uprawniających do świadczeń określonych w przepisach o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, przez okres określony w tych przepisach. Pragmatyka zawodowa wyłączyła więc funkcjonariuszy (...) w określonym zakresie z systemu ubezpieczeń społecznych, oferując im świadczenia, ale pod warunkiem zachowania podmiotowego statusu. Jednocześnie jednak art. 13 pkt 12 ustawy systemowej w tym samym okresie stanowił, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 18a (a więc funkcjonariusze (...)) od dnia nawiązania stosunku służby do dnia zwolnienia ze służby.

Jak zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 października 2013 roku w sprawie I UK 125/13 (publ. Legalis), mając na uwadze wyżej przytoczone przepisy, kwestia podlegania ubezpieczeniu chorobowemu funkcjonariuszy (...) nie została unormowana klarownie. Mianowicie, art. 11 ust. 1 i 2 ustawy systemowej, interpretowany jako zawierający zamknięty katalog osób podlegających temu ubezpieczeniu, nie wymienia funkcjonariuszy celnych wśród osób podlegających obligatoryjnie lub fakultatywnie (na swój wniosek) ubezpieczeniu chorobowemu. Jednocześnie jednak z art. 13 pkt 12 ustawy systemowej wynika obowiązek podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu funkcjonariuszy (...) od dnia nawiązania stosunku służby do dnia zwolnienia ze służby. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w przywołanym wyroku z przepisów tych można byłoby wyprowadzić prosty wniosek. Taki mianowicie, że funkcjonariuszowi celnemu po zwolnieniu ze służby nie przysługuje zasiłek chorobowy na podstawie ustawy zasiłkowej, skoro funkcjonariusze celni nie zostali wymienieni w katalogu osób podlegających ubezpieczeniu chorobowemu, a w przepisie art. 13 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie określono osób, które podlegają danemu rodzajowi ubezpieczeń i wyłącznie wskazano okresy podlegania ubezpieczeniom przez osoby, które podlegają ubezpieczeniom społecznym określonego rodzaju. Z drugiej jednak strony, jak stwierdził Sąd Najwyższy, gdyby ustawodawca chciał uregulować tylko okresy podlegania ubezpieczeniu, z łatwością mógł to uczynić, nadając zdaniu pierwszemu art. 13 ustawy systemowej treść: „Ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu, w zakresie określonym w art. 6, art. 11 oraz art. 12 ustawy, podlegają osoby fizyczne w następujących okresach...”. Ponieważ tak się nie stało, nakazuje to rozważenie, czy ustawodawca kierował się zamiarem osiągnięcia innego celu. Mianowicie, należy rozważyć, czy zawarte w art. 13 pkt 12 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych *expressis verbis* zdanie, że „obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu” podlegają funkcjonariusze (...) od dnia nawiązania stosunku służby do dnia zwolnienia ze służby mogłoby implikować taką wykładnię teleologiczną przepisów art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w związku z art. 13 pkt 12 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, że celem ustawodawcy nie było pozbawianie funkcjonariuszy celnych po dniu zwolnienia ze służby prawa do zasiłku chorobowego na podstawie ustawy zasiłkowej. A w szczególności zaś należy rozważyć, czy prawo do zasiłku chorobowego po zwolnieniu ze służby na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej przysługuje funkcjonariuszowi (...) w świetle konstytucyjnej zasady równego traktowania ubezpieczonych.

I takiego rozważenia dokonał w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w kontekście art. 32 ust. 1 Konstytucji, który stanowi, że wszyscy są wobec prawa równi i wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. Stwierdził mianowicie, i stanowisko to Sąd Okręgowy w pełni akceptuje, że ustawa zasiłkowa stanowi ubezpieczeniowy standard. Ponadto zgodnie z art. 67 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej obywatel ma prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu m.in. na chorobę. Wobec powyższego nie ma racji organ rentowy, że stanowisko Sądu I instancji prowadziłyby do nieakceptowanej społecznie sytuacji, niezgodnej z istotą systemu ubezpieczeń społecznych. Właśnie z uwagi na treść art. 32 i art. 67 Konstytucji, jak słusznie podnosi pełnomocnik wnioskodawcy w odpowiedzi na apelację, to stanowisko organu rentowego jest nie do zaakceptowania. Wnioskodawca jako funkcjonariusz (...), nie miał bowiem możliwości opłacania składek na ubezpieczenie chorobowe, stał się niezdolny do pracy w czasie pełnienia tej służby i niezdolność ta trwała także po zwolnieniu ze służby. W związku z tym nie powinien być traktowany w sposób odmienny od tych, dla których minimalny standard wyznaczają przepisy ustawy zasiłkowej. Nadto za taką konstatacją przemawia zawarte w art. 13 pkt 12 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych zdanie, że „obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu” podlegają funkcjonariusze (...) od dnia nawiązania stosunku służby do dnia zwolnienia ze służby. W świetle tego przepisu i zasad konstytucyjnych nie można przyjąć, że celem ustawodawcy było pozbawianie funkcjonariuszy celnych po dniu zwolnienia ze służby prawa do zasiłku chorobowego na podstawie ustawy zasiłkowej.

Zauważyć należy, że także w uchwale z dnia 4 września 2014 roku, w sprawie sygn. akt I UZP 1/14, Sąd Najwyższy uznał, że byłemu sędziemu, który stał się niezdolny do pracy przed zrzeczeniem się urzędu, przysługuje zasiłek chorobowy w okresie dalszego trwania tej niezdolności po rozwiązaniu stosunku służbowego (art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej). Sąd Najwyższy stwierdził, że pozostający w służbowym stosunku pracy sędziowie (a więc podobnie jak funkcjonariusze służby celnej w stosunku służbowym) nie są generalnie wyłączeni z podlegania powszechnemu systemowi ubezpieczeń społecznych, nie nabywają jedynie prawa do tych ustawowo określonych świadczeń z ubezpieczenia społecznego, które wyłącza pragmatyka służbowa. Sędziowie są więc wyłączeni z możliwości uzyskania tylko tych świadczeń wynikających z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych, które pod postacią innych, "zamiennych" świadczeń, jak uposażenie w stanie spoczynku lub wynagrodzenie, wypłacanych w miejsce świadczeń uzyskiwanych w razie niemożności wykonywania pracy z innych przyczyn niż choroba, określonych w przepisach o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego oraz zasiłków z ubezpieczenia społecznego, gwarantuje im pragmatyka służbowa. W rezultacie, wyłączenie możliwości uzyskania świadczeń z ubezpieczenia chorobowego odnosi się tylko do okresu trwania stosunku służbowego. Jeżeli natomiast doszło do rozwiązania albo wygaśnięcia stosunku służbowego sędziego, okres pełnienia służby sędziowskiej jest traktowany jako okres zatrudnienia w sądzie, czyli jak okres pozostawania w stosunku pracy. Zatem, po rozwiązaniu stosunku służbowego okres pełnienia przez sędziego służby zostaje zrównany z innymi stosunkami zatrudnienia gwarantującymi pełną ochronę ubezpieczeniową. Zdaniem bowiem Sadu Najwyższego, pozbawienie byłego sędziego prawa do zasiłku chorobowego w związku z niezdolnością do pracy, trwającą po ustaniu stosunku służbowego, stanowiłoby nieuzasadnioną dyskryminację tej grupy zawodowej, naruszającą konstytucyjną zasadę równego traktowania obywateli (art. 32 ust. 1 Konstytucji) w zakresie konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego (art. 67 ust. 1 Konstytucji). Sytuacja ta jest podobna do sytuacji zwolnionego ze służby funkcjonariusza celnego.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy uznał zawarte w apelacji zarzuty naruszenia prawa materialnego za nieuzasadnione i oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c.